

ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ἐν Παρισίοις ἐξεδόθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν : « Les contes populaires en Italie » ὡραῖον βιβλίον τοῦ κ. Marc Monnier, περιέχον τὰ ὡραιότερα τῶν εὐφαντάσεων Ἰταλῶν παραμύθια συνοδευόμενα ὑπὸ λίαν προσφύων κρίσεων καὶ παρατηρήσεων τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Ὁ κ. Μονιέ εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἀνθηροτέρων συγχρόνων λογογράφων. Τὰ διηγήματά του θέλγουν ὡς μουσικὴ, καὶ οἱ μονόλογοί του σκώπτουν ὡς σάτυρα.

Ἐν μέσῳ τῶν κυνικῶν αὐτῶν καυσάνων, ὀδηγοῦντες πάντοτε τὴν αἰσθητικὴν μας καὶ ὑπὸ κανόνων φυσιολογικῶν, ἀπεφασίσαμεν εἰς σειρὰν φύλλων τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ προσφέρωμεν σελίδας τινὰς τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Μονιέ, ὡς γλυκὴ φράουλα μετὰ τὸν ὕπνον ἢ ὡς παγωτὸν μετὰ δεῖπνον συβαριτικόν.

Ὡς τὰ νερά τοῦ Βάλς ἢ τῆς Κυλλήνης τὰ στέλλουν εἰς τοὺς βουλομένους καὶ κατὰ φιάλας, οὕτω θὰ σὰς λούσωμεν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἰταλῶν φαντασίας, κερτῶντες μικρὰ ἐκ τοῦ νάματος αὐτῶν κύπελλα.

Πόσῃν δροσιᾷ θὰ αἰσθανθῇτε καὶ πόσα ἐξ ἀρωματωδῶν ὡς παρειαὶ ῥοδακίνου ἢ ἐκ λευκῶν ὡς γάλα χειλέων θὰ γεννηθῶσιν « εὐχαριστῶ » διὰ τὴν εὐτυχὴ ἡμῶν ἔμπνευσιν ! Παραλείπομεν ἔννοεῖτε, ἵνα μὴ κεντήσωμεν τὴν μετριοφροσύνην των, ὅλα τὰ κοινὰ ἢ ἄσχημα χεῖλη.

Δὲν ἐννοοῦμεν τὴν προαγγελίαν μας αὐτὴν—τῆς δημοσιεύσεως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχομένης φύλλου—νὰ σὰς παρυσιάσωμεν ξηρὰν, χωρὶς νὰ τῆς ἀναδέσωμεν ὀλίγα ἀνθὰ εἰς

τὴν κεφαλὴν, ὥστε νὰ παραστῇ μὲ μειδιῶσαν φυσιογνωμίαν. Ὡς οἱ Τούρκοι ἔχουν τὰ δύο κωμικὰ τῶν πρόσωπα, τὸν Καραγκιόζην καὶ τὸν Χατζαηδάτην, οὕτω οἱ Σικελοὶ ἔχουν τὸν Δζιούφαν καὶ τὸν Φιρεντζάνον των. Ὅσον ὁ εἰς κάμνει τὸν βλάκα, ὁ ἄλλος τὸν τετραπέρατόν, τύπος Ἀρλεκίνου ἢ Μασκαρίλλου.

Ὁ Φιραντζάνος ἀφοῦ ζῶν ἐπέβραζε θεὸν καὶ ἀνθρώπους ἤλθε ἡ ὥρα του διὰ ν' ἀποθάνῃ. Ὁ πνευματικὸς ἐζήτησε εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ μετάνοιαν.

— Ἐλα, μετανόησε, τοῦ λέγει, ἐξομολογήσου, συλλογίσου ποσάκις ἤμαρτες εἰς τὸν Θεόν.

— Ἀληθινὰ, τοῦ λέγει ὁ Φιρεντζάνος ψυχορραγῶν· ἄλλα κι' αὐτὸ ποῦ μοῦ κάμνει ὁ θεὸς αὐτὴν τὴν στιγμήν, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου.

Νὰ ἰδῇτε τί φιάλουν τοῦ ἁγίου Πέτρου οἱ εὐθνοὶ Σικελοὶ, οἵτινες δὲν εἶναι ἄθεοι, δὲν εἶναι κακοί, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ μὴν περάξουν ὀλίγον καὶ τὸν ἅγιον Πέτρον.

Ἐνα βράδυ ὁ Χριστὸς με τοὺς ἀποστόλους του νυκτώθηκε εἰς μίαν ἐξοχὴν, καὶ ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

— Ἐ! Πέτρε, τί λές νὰ κάμωμ' ἀπόψε.

— Μὴ φοβᾶται, βλέπω ἐκεῖ κάτου μιά καλύβα· ξεύρω μιά μάνδρα, ἐλάτε μαζί μου καὶ θὰ οἰκονομηθῶμε.

Μπῆκαν ἕνας ἕνας μέσα * καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς Παναγίας ἐζήτησαν φιλοξενίαν.

— Εἴμεθα φτωχοὶ προσκυνηταί, λέγει ὁ Χριστὸς, πεθαίνουμ' ἀπὸ τὴν πείναν.

Ὁ ἅγιος Πέτρος ἤρχισε νὰ γλύφῃ τὰ δάκτυλά του, ἅμα εἶδε τὸν βοσκὸν μὲ τὴν βοσκοπούλάν του νὰ ζυμάνουν μιά ἀφράτη γαλατόπηττα, ποῦ σὲ μιά ὥρα θὰ ἦταν ψημένη.

ἡμίσειαν φιάλην οἴνου κοινοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξυνοῦ, ἐξ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον προσφέρουσιν αἱ ξενοδόχοι εἰς τοὺς μὴ καλοπληρόνοντας πελάτας των, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ξενοδόχος τοῦ τὸν ἐπίστωνε καθ' ἐκάστην μὲ ἕν φράγκον καὶ εἴκοσι λεπτά, ἢ διὰ ν' ἀκολουθῇ τὸ λογιστικὸν τῆς σύστημα μὲ εἴκοσι τέσσαρα σολδία ἢ ὀβολούς.

— Θί μοι ἐπιτρέψῃτε κυρία νὰ παίξω δι' ὑμᾶς ; Ἀ ! ἰδοὺ καὶ οἱ λειποτάκται, τοὺς ὁποῖους ἐζητοῦμεν — εἶπεν ὁ Μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς τρεῖς κυρίας — ἰδέτε πῶς εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὸ παιγνίδιον !

Ὁ Μαρκήσιος ὑποκλινὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαικτείου, ἐνῷ αἱ κυρίαὶ ἀπεχαιρέτιζον αὐτὸν γελῶσαι καὶ τῷ ἐφώναζον :

— Καλὴν τύχην, κ. Μαρκήσιε, καλὴν τύχην.

— Μαρκήσιε καλῶς ἤλθετε — ἐφώνησεν ὅλη ἡ ὁμήγυρις τῶν χαρτοπαικτῶν — πάντοτε ἡ ψυχὴ τῆς συντροφικῆς καὶ φρέσκος φρέσκος ὥσάν νὰ ἐξήλθετε ἀπὸ τὸ αὐγὸ.

Ὁ Μαρκήσιος ἐκάλυψε μ' ἕν λουδοβίκειον τὸ πρόσωπον τῆς Ντάμα σπαθί.

Ἐκέρδησεν !

— Ἀ ! ἡ εὐχὴ τῶν Κυριῶν εἶπον ὅλοι.

Ὁ Μαρκήσιος ἰδιπλασίασε καὶ πάλιν ἐκέρδησεν. Ἀλλὰ ἄνθρωπος φρόνιμος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ παιγνιδίου καὶ στραφεῖς πρὸς ἕνα τῶν γειτόνων του·

— Κύριε Κόμη, δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὸ δῶρον, δι' οὗ εὐπρεστήθητε νὰ με τιμῆσητε. Ἦσαν τόσον ὡραῖα τὰ σιγάρα ἐκεῖνα ! Δὲν ὑπάρχει τις εἰς Παρισίους καπνίζων παρόμοια.

— Ἐχω μίαν ἐξαίρεσιν. Χθὲς περὶ τὴν δωδεκάτην τῆς νυκτὸς συνήντησα κύριόν τινα εἰς ἕν στενὸν παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀγ. Μαρτίνου, ὅστις ἐδάδιζε μὲ βῆμα ταχὺ, τοῦ ὁποῦ τοῦ εἰγάρου ἄφινε παρομοίαν εὐωδίαν . . .

Ὁ Μαρκήσιος ὡς ὁ ηλεκτριζόμενος, κεντηθεὶς ἀνετινάχθη. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ προσποιούμενος ἀφέλειαν — Δὲν ἤμην βεβαίως ἐγὼ . . .

— Μήπως εἶπον ἐγὼ τοῦτο, Μαρκήσιε ;

Ὁ Μαρκήσιος Μωρυγὸν ἐφρόντισε ν' ἀλλάξῃ θέμα συνδιαλέξεως, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖνος.

— Μήπως εἰσθε χθὲς εἰς τὴν Ορέγα ; Ἡ κυρία Καρβαλὼ ἐπαιζεν εἰς τὸν Φάουστ ; Ἦμην ἀδιάθετος καὶ ἔμεινα μέσα.

Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν, διότι κίνησις ζωηρὰ εἰς τὴν αἴθουσαν εἶχεν ἀναστατώσει πάντας. Βισήρχετο ὁ βαρώνος Ταρβὼ μετὰ τῆς θυγατρὸς του Βέρθα. Ὁ Ἀμεδαῖος καὶ ἡ Κόμησσα ἐσπευσαν εἰς προῦ-πάντησίν των.

Ἀλλ' ἂν κρατοῦσε ὄπλο σ' τὸ χερί θά σκοτώνουνταν, σὺν ἡκούσε νὰ τοὺς ποῦνε :

— Ἀίντε, πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Ἀφοῦ νυκτωθήκατε, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς φάνε τὰ σκυλιά.

Ἐνας ἕνας, μὲ τὸ παράπονο σ' τὰ χεῖλη καὶ τὸ μυρολόγι σ' τὴν κοιλιὰ πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε εἰς τὴν καλύβην.

Τὴν νύκτα πατοῦνε τὴν μάνδρα κλέφται καὶ ξεγυμνώνουν ὅλον τὸ ἔχειν τοῦ βοσκοῦ. Πήγανε νὰ μποῦνε καὶ σ' τὴ καλύβα.

* — Τίς εἶ ; ρωτοῦν οἱ κλέφται.

— Εἴμεθα, ἀποκρίνεται ὁ ἅγιος Πέτρος, δεκατρεῖς φτωχοὶ προσκυνηταί, ποῦ κοιμηθήκαμε χθὲς τὸ βράδυ νηστικοί, ἀπ' τὴν πείνα εἴμαστε γιὰ τὸ διάβολο.

— Σὺν εἶναι ἔτσι, τοὺς λένε οἱ κλέφται, νὰ ἐδῶ εὗραμε μιὰ γαλατόπηττα, καθῆστε καὶ φάτε τὴν, γιατί ἡμεῖς θὰ σύρουμε τὸν δρόμο μας.

Δεύτερο λόγο δὲν ἤθελαν, καθήσανε γύρω γύρω σ' τὴν πῆττα καὶ τὴν ξεκοκκάλισαν ὡς ποῦ νὰ πῆς : νά !

Ἀφοῦ γεμίσανε τὴν παραδαρμένη τῶς, ὁ ἅγιος Πέτρος χαδεύων ὡς δεσπότης προγαστῶ τὴν ἑδικήν του, λέγει :

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μου οἱ κλέφται, ἐλευθερὸν τοὺς πεινῶντας καλλίτερα ἀπὸ τοὺς πλουσίους.

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μας οἱ κλέφται, ἐπανελάβαναν οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι.

— Νᾶχουμε τὴν εὐχή μου, λέγει ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Χριστός, ἐπισφραγίζων τὴν εὐλογίαν τῶν κλεπτῶν.

Καὶ ἐνῷ ἔφρευγον ἀπὸ τὴν μάνδραν ἔλεγε ὁ Πέτρος τοῦ Χριστοῦ κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί :

— Καλλίτερα νᾶνα κάνει κλέφτης, παρὰ ἀπόστολος.

Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῶν ἄλλων ὅσα θὰ διαβάσετε εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα. Οὔτε ὡς κοκορεύεται νὰ μὴν τὰ ἐκλάβητε πῖσου ἔρχεται ὁ ὁπτός ἄμνος, ἐκ τοῦ ὁποῦ, ὡς ἀπὸ ζιαρέτι Ῥάλλη, θὰ φάτε ὅλοι οἱ ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀναγνώστριαι.

— Ἡ συνεδρίασις εἶναι βλέπω πλήρης — εἶπεν ὁ βαρῶνος χαιρετίζων δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Δηλαδή ἀπὸ τοῦδε — προσέθηκε μειδιῶσα ἡ Κόμησσα Λανέσκη — διότι τὴν συμπληροῦτε ὑμεῖς βαρῶνες μετὰ τῆς θυγατρὸς σας.

— Εἴμεθα τῶντι οἱ ὑστεροῦντες καὶ σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην.

Ὁ Ἀμεδνός ὠδήγησε τὸν βαρῶνον εἰς ἰδιαιτερον δωματίον ὅπου ἐκάθηντο καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν οἰκειωτέρων.

— Ἀ ! τέκνον μου πῶσας ἀναμνήσεις μοι φέρει τὸ δωματίον τοῦτο. Ποσάκις δὲν ἐκαθήμεθα ἐδῶ μὲ τὸν μακαρίτην θεῖόν σας. Εἴμεθα ὡς ἀδελφοί. Σεῖς δὲν τὸν ἐγνωρίσατε ὅσον ἐγώ.

— Εἶναι ἀληθές — ὑπέλαθεν ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μώρ. — Διήλθον ὅλην μου τὴν νεότητα μακρὰν εἰς τὴν Καλκούτταν. Ὅταν ἔμαθον τὴν ἀσθένειαν τοῦ θεοῦ μου ἔσπευσα νὰ λάβω τὴν εὐλογίαν του πρὶν ἢ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπεχείρησα τὸ μακρὸν αὐτὸ ταξίδιον διαπλέων τὸν Ὠκεανόν. Ἀλλὰ φεῖ ! ἔλθον πολὺ ἀργά. Μὲ ἡγάπα τόσον ὁ πτωχός μου θεός.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σας ἐπαναφέρω λυπηρὰς ἀναμνήσεις . . εἶπεν ὁ βαρῶνος, ὅστις συγκεκνημένος ἤκουεν ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ τὸν Κόμητα.

— Αυστυχῶς εἶναι τόσον πρόσφατα ! Καὶ εἶναι δυνατόν

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ὡς εἰς κονιστέπτοι τῶν Ἀθηναίων πολῖται, σεῖς οἱ νομίζοντες ὅτι ζῆτε ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος, ἀρκεῖ νὰ τρώγετε κονιορτὸν καὶ νὰ πίνετε λάσπην, ἐξοδεύσατε μιὰν δραχμὴν ἵνα καταβῆτε εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἀληθῆ πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ὁ δήμαρχος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς κ. Παρασκευαΐδης δύναται ἀντὶ δραχμῆς νέας νὰ σᾶς γράψῃ δημότας του. Ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε καλοκαίρι, ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε δροσιά.

Ἀλλὰ διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ αὐστηρά δὲν δεχεται σκονισμένους πολίτας οὔτε ζεστὰς πολίτιδας, πρέπει πρῶτον νὰ λουθῆτε ὅλοι, νὰ τινάζετε τὰ ὑποδήματά σας εἰς τοῦ κ. Πρεσβευτοῦ τὸ καθαρτήριο ὕδωρ, καὶ δροσεροὶ δροσεροὶ τότε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν καλοκαιρινὴν πόλιν ἥς ἡ ἀνοιξὶς εἶνε ἀειθαλής.

Δὲν τὸ πιστεύετε ;

Μετὰ τὴν 9 ὥραν, ὅτε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν δροσερῶν πολιτῶν ἀναπαύεται παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀφίνον τοὺς πνεύματός του εἰς τὰς θαπέας τοῦ παιγνιώδους μπάτη, θ' ἀκούσῃτε τὸ ἀθάνατον τοῦ Φαλήρου ἀηδόνι μὲ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν.

Τί παράδεισος !

Νὰ ἦσαι δροσερός, νὰ ὁμιλῇς δροσερά, καὶ νὰ ἀκούῃς ἀηδόνι εἰς τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου.

Καὶ νὰ βλέπῃς ἀφροδίτας μὲ χιλιάδου εἶδη ῥαμνῶν καὶ χιλιατρία εἶδη μαλλιών.

Μὰ εἶνε παράδεισος αὐτὸ τὸ Φάληρον.

Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζετε τὸ μυστηριωδέστερον μυστήριον τοῦ δημάρχου τούτου τοῦ Φαλήρου, τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅστις εἶνε ὁ ἡμίθεος οἰκιστὴς τῆς ἀποικίας ταύτης. Τὸ μυσ-

νὰ λησμονήσω τὰς ἀρετὰς του ! Εὗρέθην ὁμόνος, ὁρφανός ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ ἑκτου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ὁ γέρον Κόμης ὑπῆρξε δι' ἐμὲ καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ ἀδελφός καὶ τὰ πάντα. Ἦμην εὐτυχὴς πλησίον του, ὅταν ὑπὸ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρασυρόμενος καὶ σπεύδων ν' ἀποκτήσω δόξαν, ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον τοῦ Ἀδράμ καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰταλίας, ὅπου δὲν κατάρθωσα κἀν νὰ λάβω ἕνα βαθμὸν ἀνώτερον. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ αἰσχυρόμενος νὰ ἐπανέλθω ἄνευ τινὸς βαθμοῦ κατῆλθον εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐζήτησα ν' ἀποκτήσω τοῦλάχιστον ἰδίαν περιουσίαν· ἀλλὰ ἡ τύχη δέν με μόνον σεν. Ἠσχυρόμην νὰ γράψω εἰς τὸν θεῖόν μου, ἡσχυρόμην καὶ νὰ ἐπανέλθω ἀπρακτός.

— Ἀλλ' ὁ λογαριασμός τῶν δυστυχιῶν σας πιστεύω, ὅτι ἐκλείσθη — διέκοψεν αὐτὸν ὁ βαρῶνος.

Ἡ Κόμησσα ἀφ' ἐτέρου περιποιεῖτο τὴν Βέρθαν, ἥτις ὁμοίως, μᾶλλον ὅτι χαριέστατα ἐνδεδυμένη, αἰδήμων καὶ ζωηρὰ συγχρόνως, προκαλοῦσα τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἀντιζηλίαν—εἰρήσθω ἐν παρόδῳ—τῆς Κομήσεως, ἐφαίνετο ἀποδυσπετοῦσα καὶ μᾶλλον σκεπτικὴ, δειλὴ, τεθλιμμένη.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος,